

EL PUNT. Dimecres, 4 d'octubre del 2006.

Laia Bedós dona forma a la pèrdua en una exposició a Les Bernardes de Salt.
“Palpant de ple” reuneix una quarantena de pintures.

EVA VÀZQUEZ/ Salt.

*Fa dos anys, arran de la mort del pare, Laia Bedós (Blanes, 1975) va començar a treballar en una sèrie obscura i adolorida que de mica en mica s'ha anat il·luminant i asserenant. Una quarantena de les pintures que documenten aquest procés es poden veure a Les Bernardes de Salt en l'exposició *Palpant de ple*, que l'artista inaugura avui a les 8 de la tarda.

D'un treball sobre la mort, ha extret tot un sistema de símbols, tot un món; del negre inicial, un negre consternat al centre del qual giravoltava un ull, una cèl·lula mare o una arquitectura celestial, ha evolucionat cap a una pintura quasi àcida, frenètica i vital, una pintura constel·lada de receptacles ovoides o quadriculats entremuntant i levitant. Hi ha encara signes recurrents de la seva obra anterior, com ara l'escala, les construccions laberíntiques, el fus uterí, la lluna o l'eclipse, i les incisions, els cosits, els afegits, les lletres i els nombres, violentats darrerament per l'aparició de les agulles i els claus, especialment a les caixes pintades, una mena de taüts portàtils, taules de dissecció del més recòndit de l'ànima, damunt els quals diu amb ironia que hi practica el vudú, no pas per convocar el mal, sinó per espantar-lo i ressuscitar els morts. Però seria inexacte atribuir al treball de Laia Bedós una vessant tenebrosa o tràgica: la seva és una via d'introspecció que, lluny de ser merament especulativa, acaba esdevenint un autèntic combat amb les seves eines expressives. D'aquí neix el títol mateix de l'exposició de Les Bernardes, *Palpant de ple*: abastar-ho tot, íntegrament i a fons, encara que sigui desconcertada i a les palpentes. Perquè pintar, diu, és la seva manera d'ordenar-se i dir-se, sigui la pèrdua, com en les peces de la sèrie del dol del 2005, *Palpant l'absència*, sigui el renaixement de les obres d'aquest últim any, en què el buit del negre primer, més respectuós i elegant que no pas fúnebre, ha deixat pas a unes formes coloristes, dinàmiques, sovint iròniques i surreals, com les seves lluites lletoses de monstres. “Tot el que pinto està relacionat amb el queestic vivint, per això en les pintures hi ha sempre tanta acció, molt de gest cos a cos”, explicava ahir mentre preparava el muntatge.